

ОТТОКАРЪ.

Мене ми са чини, че азъ познавамъ това лице.
Кои сте вие?

ФРИЦЛАРЪ.

Благородни графе, азъ са наричамъ Хенрихъ
Фрицларъ.

ОТТОКАРЪ.

Това е така. Вие имате двѣ дъщери. Азъ ви по-
здравявамъ съ това. А какво искате отъ мене?

ФРИЦЛАРЪ.

Господине графе, азъ дойдохъ да падна предъ ва-
шите милосърдни крака. Дните ви сж въ опасностъ.
Сжзаклѣтието противъ вашето свѣщено лице трѣба да
са осжществи презъ тая нощъ. Бунтовниците са сжби-
ратъ вече при градските врата. На сичките ваши у-
правители тие ще да ударатъ въ едно време и ще да
зематъ крѣпостите нмъ.

ОТТОКАРЪ.

Ето ти го сега! Но увѣрени ли сте въ това, щото
говорите, добри човѣче?

ФРИЦЛАРЪ.

Азъ отговарямъ за това съ главата си.

ОТТОКАРЪ.

Слушай, Азо! (Той шепне яѣщо си на капетанинѣтъ
отъ гвардията, който излазя тоя си частъ.) Сега, господине,
щете ли вие да ми кажете отъ кои и отъ какви обѣ-
сници е сжставена четата?

ФРИЦЛАРЪ.

По-голѣмата частъ е сжставена отъ студенти, ва-